

11 skyrius

Mendė

Mendė sukiojosi pagal akmeninę sieną, supančią pastatą, kurio adresą sužinojo iš Ričardo feisbuko puslapio. Ji stebėjo taku skubančius, nuo dulksnos bėgančius žmones ir ruošėsi sekti jiems iš paskos.

Daugelyje socialinių situacijų ji pasitikėjo savimi, bet atsidūrusi minioje nepažįstamųjų, nepratarė nė žodžio. Ji neįsivaizduodavo, ką sakyti, jeigu kas nors bandydavo užmegzti pokalbį, taigi stengdavosi likti šešėlyje. Nieko tokio, jeigu dabar kelias minutes pavėluos – Mendės čia niekas nepažįsta ir nesitiki jos pasirodymo.

Mendė daug nemažčiusi atsiprašė iš darbo sakydama, kad susirgo, seserims pasakė, jog eina į kursus, tad bus nepasiekiamas. Net jeigu jos sužinotų, kad ji melavo, vis tiek turbūt suprastų, jog tai kažkaip susiję su Ričardu Teiloru, jos DNR pora.

Mendė išsiėmė iš rankinės pakelį mėtinių ledinukų be cukraus ir įsimetė porą į burną. Tada išsiėmė veidrodėlį, kad įsitikintų, jog po dviejų valandų kelionės automobiliu vis dar atrodo deramai. Tada pasitaršė plaukus tikėdamasi, kad dėl drėgmės jie pernelyg nesusimes į garbanas.

Galiausiai, kai išgirdo viduje grojant muziką, lėtai nuėjo taku, priartėjo prie durų ir ėmė ruošti save tam, ką ras pro jas įžengusi.

Jeigu būtų visiškai atvira su savimi, Mendė būtų pripažinusi, kad nežino, ką čia veikia ir ko tikisi. Tik žinojo, jog jiems su Ričardu lemta kažką patirti kartu, kad ir kaip tai sudėtinga galėtų būti. Taigi ji žengė į vidų ir susirado vietą pačiame gale.

Paėmė klapto gale paliktą brošiūrą apie šio vakaro eigą ir pavartė, bandydama nuraminti nervus. Priekyje prie mikrofonų du gitaristai grojo ir dainavo jai nežinomą baladę. Kai jie baigė, jų vietą užėmė nuoširdžiai besišypsantis vyras.

– Ačiū Stiuartui ir Derekui, – prabilo jis. – Visų pirma norėčiau padėkoti, kad atėjote. Antra, Teilorų šeimos vardu noriu pasveikinti visus atvykusius į Šventojo Petro ir Visų Šventųjų bažnyčią, į ypatingą ceremoniją, skirtą mūsų brangaus draugo Ričardo atminimui.

12 skyrius

Kristoferis

Kristoferis įdėmiai ją stebėjo pro restorano langą ir bandė perprasti jos kūno kalbą.

Emi, jo DNR pora, sėdėjo prie stalo sunėrusi rankas ir sukryžiuvusi kojas ties kulkšnimis. Jis nutarė, kad ji atrodo nervinga. Bet, pasak vieno iš daugybės jo matytų mokomųjų vaizdo įrašų jutube, tai reiškė, kad ji nusiteikusi gynybiškai. Kad ir kaip būtų, Kristoferiui tiko abu variantai, nes jie teikė jam pranašumą.

Emi mažiausiai kartą per minutę žvilgtelėdavo į laikrodį telefone. Ji dažnai žaidė su savo plaukais arba baksnojo pėda į kėdės koją. Kristoferis pripažino, kad ji graži, be to, atrodė taip pat, kaip nuotraukoje, kurią jam atsiuntė – žinoma, šiek tiek visgi ją pakoregavusi.

Jos ilgi tamsūs plaukai šiek tiek bangavo. Ji nešiojo madingus akinius juodais rėmeliais, blyški veido oda buvo neįžymiai padengta makiažu. Emi buvo liekna, bet nesistengė to pabrėžti, avėjo aukštakulnius, mūvėjo kelnes, paprastą mėlyną palaidinę ir striukę.

Kristoferis žinojo, kad laikantis etiketo vėluoti į pasimatymą yra rimtas nusižengimas, ypač kai susitinki su žmogumi, kurį mokslas nustatė kaip tau skirtąjį. Bet jam tai nerūpėjo,

visa tai buvo žaidimo dalis. Geriau priversti ją laukti ir jaudintis – tada jis valdys padėtį ir perims iniciatyvą.

Vilkindamas laiką priešais restoraną, Kristoferis atkreipė dėmesį į savo atspindį lange. Jis jau keletą savičių dorai neišsimiegojo, todėl teko nusipirkti maskuojamąjį pieštuką ir paslėpti maišelius ir šešėlius po akimis. Be to, jis pasinaudojo atspalvį suteikiančiu kremu, kurį pasiėmė iš Ketvirto Numerio vonios spintelės – turėjo paslėpti, kad dėl naktinių projektų jam trūksta melatoninino, mat dažniausiai Kristoferis miegodavo dienomis.

Nors rado laiko nusiskusti, Kristoferiui nepavyko užsirašyti pas kirpėją, taigi su savo šukuosena padarė viską, ką įstengė: dėl gausiai suteptos želė jo plaukai atrodė tamsesni nei įprastinės rausvai rudos spalvos. Kristoferis nusišypsojo sau patenkintas, kad, kitaip nei daugelis buvusių mokyklos draugų, turi nedaug raukšlių, dantys beveik tobulai tiesūs, o veido bruožai kampuoti, nesudrįbę. Jam buvo trisdešimt treji, bet atrodė bent penkeriais metais jaunesnis.

Kristoferis patiesino pas siuvėją užsakyto švarko atlapus, palaukė, kol ėmė atrodyti, kad Emi ketina išeiti, tada įžengė į restoraną.

Apsimesdamas, kad jos ieško, apžvelgė gausiai baldais apstatytą patalpą. Kai tik jų akys susitiko, Emi susierzinimas dėl jo vėlavimo tučtuoju dingo. Kristoferiui pasirodė, lyg nematoma jėga būtų ją bloškusi atgal ant kėdės, paskui ji sumikčiojo:

– Labas.

– Sveika, Emi. Atleisk, kad vėluoju, – atsiprašė Kristoferis, pasitikinčiai spausdamas jai ranką ir pabučiuodamas į abu skruostus.

– Viskas gerai, pati atėjau vos prieš porą minučių, – sumelavo ji ir sunkiai nurijo seiles.

– Dirbu prie naujo žurnalo, todėl šiek tiek užsilaikiau, – ištarė Kristoferis, užimdamas savo vietą. – Be to, įstrigau spūstyje.

– Laiške minėjai, kad esi grafikos dizaineris, – ištarė ji.

Emi tiesiog siurbė į jį akimis ir Kristoferis nutarė, kad ji moka tvardytis.

– Taip, aš laisvai samdomas darbuotojas, tad vienu metu plušu prie kelių projektų.

– Ir kam dirbi dabar?

– Daugiausia prabangos prekių žurnalams, kurie rašo apie kompanijas, gaminančias jachtas ir lėktuvus, taip pat prisidedu prie reklaminių brošiūrų apie atostogų keliones, kurių nesiuo paprastos turizmo agentūros, – gyrėsi jis. – Išskirtiniai, vienetiniai darbai.

Jai tai nepadarė įspūdžio, kaip Kristoferis tikėjosi.

– Ir kur tu įsikūręs? – paklausė ji.

– Dirbu iš namų Holando parke – labai patogiu. Gal užsakykime gėrimų?

Kristoferis pastūmė prie Emi stiklinės savąją, tada atvertė vyno meniu. Kai atėjo padavėja, jis užsakė patį brangiausią butelį.

– Ar norėsite ko nors valgyti?

Išgirdęs padavėjos klausimą, Kristoferis pažvelgė jai į akis ir ėmė spėlioti, kokius garsus ji skleis, jeigu jo patikimoji garota perrėžtų gerklę ir perpjautų kremzlę. Jį žavėjo, kad kol kas kiekviena auka spiegtė savaip.

Kristoferis pažvelgė į Emi ir kilstelėjo antakius.

– Ar turi laiko pavalgyti? – paklausė jis.

– Taip, mielai, – atsakė ji, nesėkmingai bandydama nepasirodyti pernelyg entuziastinga.

Kol jie tyloje skaitė meniu, Kristoferis pajuto, kaip Emės akys pakyla nuo puslapio ir įsminga į jo veidą. Jis žvilgtelėjo

į ją, ji išspaudė sutrikusią šypsena. Emi skruostai paraudo, o jis žiūrėjo jai į akis, norėdamas patikrinti, ar rainelės išsiplėtusios. Kristoferis daug skaitė apie žmonių elgesį ir žinojo, kad tai reiškia, jog Emi juo susižavėjusi.

– Atleisk, ar neprieštarausi, jeigu trumpam nueisiu į tualetą? – paklausė ji. – Užsakyk man savo nuožiūra. Tebūnie tai pirmas išbandymas, ar išties tinkame kaip DNR pora.

– Žinoma, – atsakė jis ir jai nueinant nuo stalo atsistojo.

Vaizduoti džentelmeną Kristoferiui buvo visai lengva, bet štai kitų dalykų, pavyzdžiui, skaityti žmonių veido išraiškas ir suprasti jų emocijas, jis išmoko iš knygų ir interneto. Laukdamas, kol grįš Emi, jis parepetavo keletą šypsenų ir pasižiūrėjo telefone, kur dabar yra Aštuntas Numeris. Jis tikėjosi, kad ji grįš namo tuo metu, kai jiedu su Emi baigs valgyti desertą, nes nuo restorano iki Aštunto Numerio buto buvo tik dešimt minučių kelio automobiliu.

Kristoferis pastebėjo, kad išeidama iš tualetu Emi įsidėjo telefoną į rankinę, ir ėmė spėlioti, ar ji skambino draugei pranešti, jog pirmasis pasimatymas su DNR pora klostosi gerai. Buvo akivaizdu, kad ji priklauso 92 procentams žmonių, kurie tučtuojau pajunta potraukį programos atrinktai porai.

Kai ji atsisėdo ir perbraukė liežuvium per lūpas, Kristoferis pajuto, kaip galva lengvai apsvaigo, tarsi po pirmo cigaretės dūmo arba per greitai atsistojus. Jis nusprendė, kad tai dėl nuovargio, ir atsikratė to pojūčio taip pat greitai, kaip jis kilo.

– Ar viskas gerai? – paklausė Kristoferis.

Emi vis dar buvo akivaizdžiai paraudusi.

– Taip, tiesiog turėjau paskambinti į darbą, – atsakė ji. – Keletą savaitių ten tvyro chaosas.

– Regis, nepaklausiau, kuo dirbi.

– Ak, maniau, kad minėjau, – Emi gurkštelėjo gėrimo. – Aš policininkė.

13 skyrius

Džeidė

Per trisdešimties valandų kelionę Džeidė miegojo maždaug tris iš jų. Iki šiol tolimiausia jos kelionė buvo skrydis iki Magalufo su merginomis iš universiteto. Tada viskas baigėsi išgertuvėmis, per kurias ji ant kairiojo sėdmens pasidarė tatuiruotę „Įėjimo nėra“.

Didžioji dalis kelionės iš Hitrou oro uosto į Bankoką, Tailandą, paskui į Melburną praėjo suleidus nagus į kėdės ranktūrius, baisintis, kad po kiekvienos turbulencijos lėktuvas gali smigti žemyn. Tai buvo vienas iš dalykų, kurių ji nesakė merginoms, kai jos įtikinėjo ją vykti pas Keviną. Džeidė *siaubingai* bijojo skristi. Ji perskaitė vieną iš kelių trilerių, kuriuos atsiuntė į savo knygų skaityklę, paskui peržiūrėjo šešis filmus iš eilės, kad tik kur nors nukreiptų mintis. Galiausiai prieš pat nusileidžiant užsnūdo.

Džeidė laiko turėjo tik tiek, kad spėtų pasikeisti drabužius ir apsivarkyti, paskui sėdo į nuomojamą sedano tipo automobilį. Pajuto palengvėjimą sužinojusi, kad australai važiuoja ta pačia kelio puse kaip ir anglai. Į mašinos navigacijos sistemą įrašė galutinį kelionės adresą. Iki Ičukos, miesto Murėjaus upės baseine, kur jos laukė naujas gyvenimo etapas – ir didžiausias nuotykis – buvo maždaug 250 kilometrų. Džeidė